یادداشت

تناقض اطلاعاتی و داده‌های متفاوت

اردشیر زارعی‌قنواتی

وضعیت در افغانستان همچنان پیچیده و مسیر همچنان ناهموار است. این موضوع بسیار فراتر از خواست و اراده بازیگران داخلی و خارجی و بر اساس داده‌های مستند از منابع مستقل و معتبر قابل برداشت است. تازه‌ترین برآوردهایی که توسط نهادهای دولتی، آیساف و مستقل ارائه شده است نشان می‌دهد یک تناقض ماهوی در برداشت خودسرانه از سوی محافل ذی‌نفع و برداشت عینی از سوی محافل بی‌طرف در خصوص موضوع وجود دارد. از یک سو دولت «حامد کرزی» رئیس‌جمهوری افغانستان و نیروهای خارجی مستقر در این کشور (آیساف) ضمن اذعان به شکننده بودن وضعیت موجود ادعا می‌کنند شرایط در مسیر تثبیت ثبات و کاهش ناامنی‌ها در حال حرکت است و از سوی دیگر بررسی دو نقشه محرمانه متعلق به سازمان ملل متحد نشان می‌دهد شرایط همچون دو سال گذشته «بسیار خطرناک» و وضعیت در ۱۶ منطقه بدتر از قبل شده است. پنجشنبه ۱۶ دسامبر «باراک اوباما» رئیس‌جمهوری امریکا در تشریح «بررسی استراتژی جدید امریکا در افغانستان» ضمن تاکید بر شکننده بودن وضعیت موجود، بر پیشرفت امور و موفقیت نسبی در ماموریت نیروهای رزمی امریکا و ناتو در این کشور برای حفظ ثبات و شکست پیکارجویان مهر تایید نهاد. یک روز بعد از اظهارات آقای اوباما رئیس ستاد مشترک نیروهای مسلح امریکا «مایک مک‌مولن» در سفر به کابل در توجیح استراتژی جدید بر این نکته پافشاری داشت که «پیشرفت نیروهای امریکایی در خلال سال گذشته، به خصوص در نواحی جنوب و شرق افغانستان چشمگیر بوده است». وی می‌افزاید: «در یک سال گذشته ما در قندهار و هلمند پیشرفت‌های امنیتی داشته‌ایم، دشمن از میان مردم رانده شده و بسیاری از رهبران خود را از دست داده است و طالبان در حال شکست خوردن در این مناطق است.» همزمان با طرح ادعای موفقیت نسبی در امور افغانستان از سوی واشنگتن جامعه جهانی، اتحادیه اروپایی، امریکا و ناظران خارجی برگزاری انتخابات پارلمانی افغانستان را یک موفقیت بزرگ قلمداد کرده و بر صحت این انتخابات تاکید ویژه‌ای داشته‌اند. پرزیدنت کرزی نیز در مناسبت‌های مختلف بر بهبود شرایط کشور و تثبیت قدرت دولت مرکزی بر مناطق قبلاً ناآرام انگشت گذاشته و گسترش کمی و کیفی نیروهای مسلح کشور را دلیل بارزی برای اثبات این موفقیت‌ها به حساب آورده است. مقامات ارشد امریکایی در کنار ارائه بررسی استراتژی جدید خود، نتایجی را استخراج می‌کنند که شروع عقب‌نشینی نظامیان این کشور در ژوئیه ۲۰۱۱ و پایان حضور نظامی امریکا در افغانستان برای سال ۲۰۱۴ را مسیر منطقی یک ماموریت موفق و توام با کامیابی مطلوب توجیه می‌کنند. دولت کابل نیز در همین بستر هنجارمند توانایی و آمادگی خود را برای بر عهده گرفتن تمام مسوولیت‌ها اعلام کرده و برای حل نهایی ته‌مانده مشکلات موجود، سیاست مذاکره با طالبان را به عنوان ترسیم یک تصویر از نقطه مطلوب ارائه می‌کند. تا اینجای داستان جامعه بین‌المللی و افکار عمومی با یک افغانستان در حال گذار به ثبات و شرایط مطلوب روبه‌رو هستند که تنها مشکل پروسه زمان و چیدن باقیمانده قطعات پازل کفایت می‌کند. در آن سوی قضیه تحلیلگر با یک واقعیت کاملاً متفاوت و حتی متناقض روبه‌رو است که داستان معکوسی را روایت خواهد کرد. در حالی که خوش‌باوران با داده‌های رسمی و اطلاعات منابع ذی‌نفع در معادله موجود مواجه هستند، بدون تردید نتیجه‌گیری آنان نیز بر اساس همین داده‌ها و اطلاعات به حاصل جمع مطلوب منجر می‌شود. اما در نقطه مقابل داده‌ها و اطلاعاتی وجود دارند که توسط نهادهای معتبر بین‌المللی از جمله صلیب سرخ جهانی و سازمان ملل متحد استخراج شده و از اعتبار منبع مستقل و قابل استناد برخوردارند. به یقین هیچ کس نمی‌تواند بی‌طرفی و اعتبار نهادهای مسوول و بین‌المللی را زیر سوال ببرد و آن را در جهت سیاه‌نمایی شرایط موجود قلمداد کند. به تازگی دو نقشه محرمانه از سوی سازمان ملل متحد در خصوص شرایط امنیتی افغانستان انتشار یافته است که نشان می‌دهد اوضاع همچنان خطرناک بوده و در ۱۶ منطقه این کشور نیز که قبلاً نسبتاً آرام‌تر بوده است، وضعیت رو به وخامت گذاشته است. مدیر ارتباطات سازمان ملل متحد در تشریح این اسناد می‌گوید وضعیت امنیت در افغانستان سیری نزولی طی می‌کند و شرایط این کشور به خاطر بدتر شدن وضعیت امنیتی در سالی که رو به پایان است هر روز دشوارتر می‌شود. در این اسناد وضعیت امنیتی قندهار و قندوز بسیار خطرناک توصیف شده و شرایط در ۱۶ منطقه از جمله ولایات بلخ، فاریاب، بادغیس، سرپل، پروان، بغلان، سمنگان، لغمان و تخار در شمال و شرق افغانستان بدتر از قبل به تصویر کشیده شده است. همزمان ژنرال «جوزف بولتس» سخنگوی نیروهای بین‌المللی مساعدت به امنیت در افغانستان به خبرنگاران گفته است در سال جاری میلادی تلفات نیروهای نظامی ناتو نسبت به سال ۲۰۰۹ از آمار ۵۲۱ نفر به حدود ۷۰۲ تن افزایش یافته است. ژنرال «ظاهر عظیمی» نماینده ارشد وزارت دفاع افغانستان نیز اعلام کرده است تلفات در صفوف ارتش افغانستان نسبت به سال گذشته ۳۴ درصد افزایش یافته و به مرز ۸۰۰ تن رسیده است. این اطلاعات و اسناد که اعتبار آن تقریباً اثبات‌شده تلقی می‌شود برخلاف نتیجه‌گیری‌های خوشبینانه‌ای که گویای پیشرفت چشمگیر اوضاع و ثبات در این کشور است، به روشنی نشان می‌دهد دامنه‌های هندوکش در وضعیت بدتری از گذشته قرار دارد. تازه در عرصه سیاسی نیز وضعیت چندان مطلوب به نظر نمی‌رسد و دعوای انتخابات پارلمانی این کشور که قبلاً گفته می‌شد «تصویری از امید و آینده روشن در افغانستان است» هم‌اکنون در چنبره اختلافات داخلی، خود به بخشی از مشکل تبدیل شده است. در حالی که کمیسیون مستقل انتخاباتی افغانستان مستند به قانون اساسی این کشور نتایج نهایی را اعلام کرده و بر اعتبار قانونی آن تاکید می‌کند، دادستانی کل با ادعای تقلب معتقد به ابطال نتایج انتخابات است. در آخرین موضع‌گیری نیز به تازگی حامد کرزی با درخواست ریاست دادگاه استیناف کابل حکم به تشکیل یک دادگاه اختصاصی جهت رسیدگی به این پرونده داده است که این خود می‌تواند بر شدت و حدت اختلافات درونی در ساخت سیاسی کشور بیفزاید. به هر حال با توجه به اسناد و واقعیات عینی می‌توان پذیرفت که به عکس تصویر خوشبینانه‌ای که از افغانستان ارائه می‌شود این کشور همچنان در مسیر بی‌ثباتی و معضلات پیچیده‌تری طی طریق می‌کند که حداقل در کوتاه‌مدت انتظار ثبات و آرامش در آن بیشتر به طنزهای «آنتوان چخوف» می‌ماند.

دنیا لیو شیائوبوهای زیادی دارد

ستاره‌های گولاک

نزهت امیرآبادیان

اولین بار در سال ۱۹۳۶ بود که حزب نازی از خروج «کارل فون اوسیتسکی» برای دریافت جایزه صلح نوبل از زندان سیاسی جلوگیری کرد و هیچ کدام از دوستان و اقوام او جرات نکردند برای دریافت جایزه او در مراسم نوبل شرکت کنند. کارل فون اوسیتسکی یک روزنامه‌نگار صلح‌طلب بود که توسط آدولف هیتلر بازداشت شده بود. دوستان اوسیتسکی برای محافظت و جلوگیری از تحت فشار قرار گرفتن او را به عنوان نامزد جایزه صلح نوبل معرفی کردند. گرچه آنها انتظار نداشتند او این جایزه را دریافت کند، اما او برنده جایزه نوبل شد. وزیر خارجه نروژ و نخست‌وزیر اسبق این کشور برای آنکه موجب ناراحتی و رنجش حکومت نازی‌ها نشوند، از این کمیته خارج شدند. از آن زمان به بعد به هیچ یک از اعضای دولت اجازه داده نشده است در این کمیته عضو شوند. در ماه دسامبر امسال نیز بر کمیته نروژی صلح نوبل فشارهای زیادی وارد شد چون امسال لیو شیائوبو فعال حقوق بشر و مبارز چینی یکی از کاندیداهای دریافت جایزه صلح نوبل بود. لیو شیائوبو به دلیل جنایتی مانند دفاع از دموکراسی در کشورش زندانی است. هنگامی که او برنده این جایزه شد مقامات چینی خروج خانواده او و سفر به اسلو برای دریافت جایزه را ممنوع کردند. لیو شیائوبو تنها یک نمونه از صدها مرد و زن بی‌گناهی است که در نقاط مختلف جهان در حال حاضر به دلیل دیدگاه‌های سیاسی یا مبارزه برای حقوق بشر در زندان هستند. در سراسر جهان شهروندانی که جرات انتقاد از کشورهای غیردموکراتیک یا صحبت کردن از نقض حقوق بشر را دارند در کشورهایشان با اتهامات غیرعادلانه محاکمه و به زندان‌های بلندمدت محکوم می‌شوند. افراد زیر بخش کوچکی از برجسته‌ترین زندانیان سیاسی سراسر جهان هستند.

عبدالجلیل السنکیس
بحرین

عبدالجلیل السنکیس وبلاگ‌نویس، دانشمند و رئیس گروه شیعه مخالف دولت است. فعالیت‌های گروه او غیرقانونی اعلام شده است. او به دلیل انتقاد بی‌پرده از شکنجه زندانیان شیعه‌مذهب و تبعیض‌هایی که در مورد شیعیان در بحرین وجود دارد و عملکرد دولت این کشور در مورد زیر پا گذاشتن آزادی‌های اساسی در زندان به سر می‌برد. او در روز ۱۳ آگوست سال جاری هنگام بازگشت از کنفرانس حقوق بشر در بریتانیا در فرودگاه بحرین بازداشت شد. در این کنفرانس او درباره موارد نقض حقوق بشر و تخریب محیط زیست در بحرین سخن گفته بود. او به اتهام اهانت به دولت و مقامات قضایی و تشکیل سازمان غیرقانونی با هدف سرنگونی دولت دستگیر شده است. به گفته وکلای السنکیس، او و ۲۲ فعال سیاسی دیگر در زندان مورد ضرب و شتم و محرومیت از خواب قرار دارند. در حال حاضر جلسات دادگاه‌های السنکیس در بحرین در حال برگزاری است.

نیکلا اوتوهویچ
بلاروس

در اکتبر ۲۰۰۵ اوتوهویچ که یک بازرگان برجسته و فعال و مدافع دموکراسی است به جرم فرار از پرداخت مالیات به سه سال و نیم حبس محکوم شد. اگر چه نام او در سال ۲۰۰۸ در فهرست شش زندانی سیاسی که ایالات متحده و اتحادیه اروپا خواستار آزادی او شده بودند، قرار گرفت اما در سال ۲۰۰۹ برای دومین بار به جرم داشتن سلاح به پنج سال زندان محکوم شد؛ اتهامی که حامیان او آن را ساختگی می‌دانند. سلامتی وی هم‌اکنون به دلیل اعتصاب غذایی طولانی‌مدت و عدم برخورداری از مراقبت‌های پزشکی کافی، به طور جدی در خطر است. اوتوهویچ برای برقراری دموکراسی در بلاروس و دفاع از هم‌میهنانش در برابر رژیم الکساندر لوکاشنکو به دنبال تغییرات دموکراتیک بود.

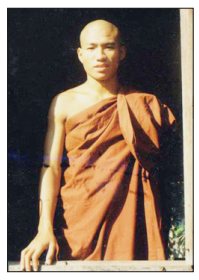

یو گمبیرا
برمه

در ماه نوامبر سال ۲۰۱۰ فعال سیاسی مخالف دولت برمه آنگ سان سوکی از حبس خانگی آزاد شد اما بیشتر از ۲۱۰۰ نفر فعال سیاسی برمه‌ای در زندان به سر می‌برند. یکی از معروف‌ترین آنها راهب بودایی یو گمبیراست که در ۲۹سالگی اتحاد راهبان برمه‌ای را پایه‌گذاری کرد. این گروه در سپتامبر ۲۰۰۷ نقش عمده‌ای در تظاهرات علیه حکومت برمه ایفا کرد. تا اینکه او در لیست دستگیری‌های دولت برمه قرار گرفت؛ ابتدا مخفی شد اما سرانجام دستگیر شد. او به ۶۳ سال زندان محکوم شده و با اینکه بارها مورد شکنجه قرار گرفته همچنان خواستار آزادی زندانیان سیاسی است. او در زندان چندین بار به اعتصاب غذا دست زده است.

هو جیا
چین

هو جیا مدیر انجمن میراث فرهنگی چهارم ژوئن بود. گروهی غیرانتفاعی که مدافع دموکراسی و آزادی‌های سیاسی و حقوق بشر در چین است و در این زمینه تحقیق می‌کند. علاوه بر این، او در چندین سازمان فعالیت داشت؛ سازمان‌هایی که برای پیشبرد دموکراسی و حفظ محیط زیست و افزایش آگاهی‌های عمومی در مورد اچ‌آی‌وی و ایدز در چین فعالیت می‌کردند. او از طریق وبلاگ خود مواردی مانند بازداشت و محاکمه چینی‌های فعال و زندانیان سیاسی را دنبال می‌کرد. در ۲۷ دسامبر ۲۰۰۷ هنگامی که سرکوب گسترده مخالفان سیاسی به دلیل اعتراض دهقان‌های چینی آغاز شد هو جیا نیز دستگیر شد. او در محاکمه خود در مارس ۲۰۰۸ اتهام تحریک به براندازی قدرت را نپذیرفت اما در سوم آوریل ۲۰۰۸ به سه سال و نیم زندان محکوم شد. او در دسامبر ۲۰۰۸ جایزه آزادی اندیشه ساخارف را دریافت کرد.

اسکار الیاس بیستِ
کوبا

اسکار الیاس بیستِ، پزشک، موسس و رئیس بنیاد حقوق بشر کوباست. او طرفدار گذار مسالمت‌آمیز به دموکراسی چندحزبی و آزادی زندانیان سیاسی است. او در دوره «بهار سیاه» در سال ۲۰۰۳ در کوبا بازداشت و محکوم شد. بیست بخشی از «گروه ۷۵» بود که فعالان مدافع حقوق بشر و ارزش‌های دموکراتیک بودند. در ماه جولای سال ۲۰۱۰ دولت کوبا اعلام کرد قصد دارد بیست و تعدادی از زندانیان سیاسی را آزاد کند اما پس از آزادی ۴۱ نفر، آنها را وادار به ترک کوبا و در واقع آنها را تبعید کرد. تعدادی از زندانیان به این روند اعتراض کردند. دولت کوبا به این افراد مهلت داد تا تاریخ هفتم نوامبر این شرایط را بپذیرند. از ۵۲ زندانی، ۱۱ نفر این شرایط را نپذیرفتند و بیست یکی از آنها بود.

یوگنی زاوتیس
قزاقستان

یوگنی زاوتیس مدیر کمیته بین‌المللی حقوق بشر و قانون‌مداری در قزاقستان بود؛ بزرگ‌ترین سازمان حقوق بشر در قزاقستان، که بر اعمال آزادی‌های اساسی در کشور نظارت می‌کرد و گزارش‌های تحلیلی در مورد آن می‌نوشت و در مواردی دوره‌های آموزشی حقوق بشر برپا می‌کرد. در سپتامبر ۲۰۰۹ پس از آنکه او در یک تصادف رانندگی که منجر به کشته شدن مرد جوانی شد به چهار سال حبس محکوم شد. محاکمه او معایب بسیاری داشت از جمله آنکه قاضی حاضر نشد شهادت افرادی را که در صحنه بودند، بشنود و اعتراضات زاوتیس در مورد ساختگی بودن صحنه تصادف را بررسی نکرد.

آزیمسن آسکارف
قرقیزستان

در ۱۵ ژوئن سال گذشته پس از ناآرامی‌های قومی که جنوب قرقیزستان را فلج کرد، آسکارف که یکی از شناخته‌شده‌ترین مدافعان حقوق بشر ازبک و رئیس سازمان ایر بود، بازداشت شد. اتهام او برانگیختن احساسات عمومی و سازماندهی اختلال در نظم بود. عکس‌هایی که وکیل او منتشر ساخته، نشان می‌دهد او در زندان تحت شکنجه بوده، حال جسمی نامناسبی دارد و از مراقبت‌های پزشکی محروم است.

میخائیل خودورکوفسکی
و پلاتون لبدف، روسیه

در تاریخ دوم جولای ۲۰۰۳ لبدف مدیر گروه مناتپ که یکی از سهامداران شرکت یوکوس بود به جرم اختلاس و فرار از پرداخت مالیات از روی تخت بیمارستان دستگیر شد. این دستگیری هشداری بود به خودورکوفسکی که رئیس یوکوس بود. چهار ماه بعد در ۲۵ اکتبر ۲۰۰۳ خودورکوفسکی که دارای نفوذ اقتصادی زیاد و خواستار اصلاحات سیاسی در روسیه بود با همان اتهامات در هواپیما دستگیر شد. در ۳۱ مه سال ۲۰۰۵ هر دو مرد گناهکار شناخته شده و به ۹ سال حبس محکوم شدند. هر دو آنها در معرض اهانت و شرایط غیرانسانی در زندان به سر می‌برند. خودورکوفسکی در همان سال با انتشار مانیفست سیاسی خود، ولادیمیر پوتین رئیس‌جمهور روسیه را متهم کرده که رهبر نظامی «انگل‌گونه» است که نمی‌تواند این کشور را متحول کند. این مدیر سابق شرکت نفتی یوکوس در زندانی دورافتاده نزدیک مرز چین نگهداری می‌شود. او قربانی حمایت از احزاب مخالف پوتین است. او مجموعه‌ای از رهنمودهای خود را برای هدایت سیاسی و اقتصادی روسیه تا سال ۲۰۲۰ منتشر و اعلام کرد کشورش به دلیل زیرساخت‌های ویران قادر به رقابت با کشورهای بزرگ جهان نیست. او به تازگی با اتهامات جدیدی محاکمه و به شش سال حبس محکوم شده است. بسیاری از منتقدان و طرفداران او، محکومیت خودورکوفسکی را قدرت‌نمایی ولادیمیر پوتین می‌دانند.

یوسف جمعه
ازبکستان

یوسف جمعه یکی از معروف‌ترین شاعران ازبکستان است. او در اشعار و نوشته‌های خود بارها اسلام کریم‌اف رئیس‌جمهور ازبکستان را به چالش کشیده است. یکی از مواردی که او به صراحت در مورد آن از کریم‌اف انتقاد کرده قتل‌عام اندیجان است. در دسامبر ۲۰۰۷ پس از تظاهرات خیابانی به رهبری یوسف جمعه او دستگیر شد. بر اساس خبرهایی که از زندان می‌رسد او بارها مورد شکنجه و ضرب و شتم قرار گرفته و بارها از دریافت غذا محروم شده است.

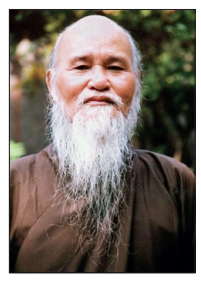

تیچ کوانگ‌دو
ویتنام

به عنوان یک راهب بودایی و رئیس بزرگ عبادتگاه بوداییان متحد ویتنام، تیچ کوانگ‌دو زندگی خود را به شفقت، پیشرفت عدالت، عدم خشونت و رواداری اختصاص داده است. او از طریق دادخواهی دستگاه حکومت را به چالش کشیده بود و با مطرح کردن مسائلی مانند اصلاحات دموکراتیک، کثرت‌گرایی، آزادی مذهبی، حقوق بشر و آشتی ملی سعی داشت با حکومت وارد گفت‌وگو شود. او در جنبش اعتراضی‌ای که علیه سیاست‌های ضدبودایی رژیم نگو دیم دین در جنوب ویتنام ایجاد شد نقش برجسته‌ای ایفا کرد. او اولین بار در سال ۱۹۶۳ در جریان سرکوب گسترده پلیس ویتنام دستگیر شد. اما او هرگز خاموش نماند و همواره در راه آزادی ویتنام مبارزه کرد. او از سال ۱۹۷۵ بارها به زندان، تبعید و حبس خانگی محکوم شده است. او از سال ۲۰۰۳ در حبس نامحدود خانگی به سر می‌برد. تعداد زندانیان سیاسی در ویتنام مشخص نیست و تعداد آنها از ده‌ها تا صدها نفر تخمین زده می‌شود.

کره شمالی

اطلاعات در مورد کره شمالی یکی از معدود رژیم‌های ایتالینیستی باقیمانده بسیار سخت به دست می‌آید و به همان اندازه دور از ذهن است. در کره شمالی هیچ سازمان حقوق بشری اجازه فعالیت ندارد، تمامی رسانه‌ها در کنترل دولت هستند و شهروندان بسیار کمی به اینترنت دسترسی دارند. مردم کره نه می‌توانند از خبرهای خارج از کشور مطلع شوند و نه خبری از وضعیت خود و زندگی‌شان به بقیه دنیا برسانند. با این حال به گواهی حدود ۳۰۰ هزار نفر از اهالی کره شمالی که توانسته‌اند از این کشور فرار کنند و نیز بر اساس مدارک ماهواره‌ای، رژیم پیونگ‌یانگ بزرگ‌ترین گولاک را در جهان دارد. بیش از ۲۰۰ هزار نفر از مردم در زندان‌هایی که محل آنها نامعلوم است و در اردوگاه‌های کار اجباری به سر می‌برند. بر اساس خاطرات کسانی که از این زندان‌ها گریخته‌اند شرایط زندانیان در این زندان‌ها مصداق بارز جنایت علیه بشریت است. در این زندان‌ها شکنجه، سقط جنین و اعدام‌های دسته‌جمعی به سادگی اعمال می‌شود. مجازات‌های این رژیم در مورد زندانیان سیاسی شامل حال کودکان‌شان تا سه نسل می‌شود.

منبع: فارین‌پالیسی

گزارش

اوباما به امدادگران حوادث ۱۱ سپتامبر کمک مالی می‌کند

به نیروهای امدادگری که در جریان حمله تروریستی ۱۱ سپتامبر به مرکز تجارت جهانی در نیویورک، تندرستی خود را از دست داده‌اند کمک مالی تعلق خواهد گرفت. باراک اوباما رئیس‌جمهور امریکا به این منظور قانونی را امضا کرد. بیش از ۹ سال پس از حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر، باراک اوباما رئیس‌جمهور امریکا قانونی را امضا کرد که طبق آن میلیاردها دلار به نیروهای امدادگر فعال در مرکز تجارت جهانی کمک خواهد شد. این افراد کسانی هستند که در جریان آن حادثه، تندرستی‌شان آسیب دیده است. فرستنده سی‌ان‌ان به نقل از بیل برتون سخنگوی کاخ سفید گزارش داد اوباما در محل تعطیلات خود در هاوایی، این قانون را امضا کرده است. در موضع‌گیری اوباما به این مناسبت آمده است: «ما هرگز شهامت ایثارگرانه ماموران آتش‌نشانی، پلیس و دیگر امدادگرانی را که جان خود را به خطر افکندند تا جان دیگران را نجات دهند، فراموش نخواهیم کرد.»

طبق این قانون، به ماموران پلیس، آتش‌نشانی و رفتگرانی کمک مالی خواهد شد که در جریان فاجعه ۱۱ سپتامبر در مرکز تجارت جهانی در نیویورک در ماموریت بودند و به دلیل تنفس غبارهای آلوده برخاسته از ویرانه‌ها بیمار شده‌اند. همچنین ساکنان این منطقه که دچار بیماری شده‌اند، کمک دریافت خواهند کرد. بسته کمکی که به این منظور در نظر گرفته شده است، برای پنج سال آینده، بالغ بر ۴/۲ میلیارد دلار می‌شود. سیاستمداران نیویورک از مدت‌ها پیش خواستار آن شده بودند که دولت امریکا مسوولیت آسیب‌دیدگان این مصیبت‌بارترین حادثه تروریستی تاریخ امریکا را بر عهده گیرد. این خواسته مدت‌ها با مخالفت جمهوریخواهان روبه‌رو بود. آنان معتقد بودند هزینه این کار بسیار بالاست. سرانجام پس از کشمکش‌های سیاسی فراوان، دموکرات‌ها و جمهوریخواهان توانستند در این زمینه به توافق دست یابند. این قانون یکی از آخرین قوانینی است که کنگره امریکا با ترکیب کنونی آن را تصویب کرده است. شهر نیویورک در ماه نوامبر سال گذشته اعلام کرد به ۱۰ هزار کارگر و مامور آسیب‌دیده، روی هم ۶۲۵ میلیون دلار پرداخت خواهد کرد. این افراد به دلیل تنفس غبارهای آلوده و سمی، به سرطان یا بیماری‌های شدید ریوی و بیماری‌های دیگر دچار شده‌اند.

در جریان حمله تروریستی به ساختمان‌های دوقلو مرکز تجارت جهانی در نیویورک در روز ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، حدود سه هزار تن جان خود را از دست دادند. هنوز هم در محل این حادثه، بقایای اجساد کشته‌شدگان یافت می‌شود.